Ч. 207 Субота 17 (29) вересня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Розмова з королем сербским.

Не дасть ся заперечити, що молодий король сербский розпочав недавною своєю гостиною в Константинополи ряд подорожий політичних, котрі думає тепер продовжати гостиною в Будапешті і Відни а відтак закінчити поїздкою до Берлина. Чи звідси король Александер поїде до своєї матери в Біярріц в полудневій Франциї, чи верне до Білграду, ще не звістно, але здає ся, що по сій подорожи верне до Білграду і королева Наталія. Здаєсь, як коли-б намірена подорож сербского короля по европейских дворах мала мати для Сербії трохи більше значіня, як лиш самого акту етикетального, то-ж не від річи буде послухати розмови кореспондента кольоньскої ґазети з королем Александром, бо з неї видко, що і як король думає о своїм власнім становищи та о відносинах своєї держави до держав сусідних. З розмови сеї подає лиш отсі найважнійші єї уступи:

Кореспондент згаданої ґазети спитав короля, чи міністерство Николаєвича, котре має преці якесь довіре, устоїть ся довго, щоби через его уступлене не настала застоя в приготовлених роботах. Король відповів на то, що він вірить в то, що се міністерство буде довше держати ся. Николаєвич — казав король — єсть дуже честним чоловіком і щиро мені преданним; до его політичного суду маю так само як найбільше довіре, як і мій батько. А відтак він і не жадає нічого для себе. Але так само і другі члени кабінету заслугують на повне довіре. Коли не настануть якісь конечні обставини, то я готов не розлучати ся з Николаєвичем. Він попри мого батька єсть таки моїм дорадником, на котрого я найбільше можу спустити ся.

Кореспондент запримітив відтак, що політичний суд короля Миляна робив на него в давнійших стрічах велике враженє, а для короля була би з того велика користь, коли-б він в політичних кругах мав при собі свого батька. — Та-ж то моє щастє — відповів король живо, а лице ему при тім аж роз'яснило ся; — і з тим чоловіком хотіли мене на силу розлучити, стараючись не допустити до того, щоби він вернув. Розлучити сина з батьком! А хоч би й цілий акт, котрим короля мали позбавити вітчини, був строго законний, але таким він не єсть, то право людскости вимагало би того, щоби его знести, коли син потребував батька. Але его боять ся длятого, що він розумний. Мене хотіли взяти в свої руки яко орудиє без волі в руках партий і тих, що добились до власти. Коли-б так було удало ся, як то декому хотіло ся, то було би вийшло з того необчислиме нещастє для краю. Присутність батька надає мені далеко більшої певности. Ви не маєте понятя, який у него бистрий погляд, а любов его до мене робить мене щасливим. В краю має він нині більше прихильників, як коли небудь.

При иншій нагоді спитав кореспондент, чи серед деяких обставин може бути, як то говорять, яка небезпечність для династиї, а король на то відповів: Я в то не вірю, династия має свою підставу в народі; нарід знає, що мої предки вийшли з посеред него і що они допомогли ему до его теперішного становища; они освободили край і не перестали ніколи жити разом з народом і разом з ним відчувати. Навіть серед далеко тяжших криз політичних не була би династия після мого переконаня загрожена. Навіть ті проводирі партий, котрих нині уважає ся за найбільших ворогів правительства, ще би ся надумали, бо Сербія стала би добичею найсильнійшого.

Кореспондент потакував на то королеви і запримітив, що після того, що він почув від короля, ему здає ся, як коли-б сербска династия в порівнаню з другими династиями на балканьскім півострові стояла кріпше. Король повів бесіду і в сім напрямі та сказав: Ну так, в Румунії она скріпила ся тим, що король з великим пожертвованем і успішно віддає ся свому високому званю, а відак і тим, що народив ся наслідник престола; але то скріплене має свою силу більше в поверховних обставинах, як в походженю національнім. Болгарию годі тут брати в порівнане; о тім не можна ще нині нічого говорити; династия за молода і має занадто великих противників.

Тут запримітив кореспондент, що дімісия Стамболова також не причинить ся до скріпленя, бо хоч Стамболов на око не виступає против князя, то всеж-таки, при его вдачі, годі й подумати, щоби він забув князеви все то, що стало ся. Король сказав тоді: Дімісию Стамболова я уважаю взагалі за велику похибку; він був для краю як-раз відповідним чоловіком, а чим край нині єсть, то завдячує головно єму. Молоді краї як Болгария і Сербія потребують в літах свого розвою сильної руки, котра би їх вела. Болгарска конституция може в якімсь значіню також занадто поступова зі взгляду на стан культури мешканців; але Стамболов своїм кріпким поступованем і своєю роз-

---

59)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Доктор Антекірт, Петро Баторий і провідник пустились до Каса Інґлезе та запукали до дверий. Двері зараз відчинили ся.

За малу хвильку були вже посеред своїх людий. Каса Інґлезе складає ся лиш з трох комнат, в котрих цілою обставою лиш столи, стільці та прибори кухонні; сего вистане для тих, що лізуть аж на вершок Етни, бо они раді, коли можуть спочити, дійшовши до висоти двох тисячів вісім сот вісімдесять і пять метрів.

Люїджі бояв ся, щоби не зрадити свого малого відділу, котрий тут сховав ся, і для того, хоч як було студено, не кавав класти огню. Але тепер не треба було тої осторожности, бо Ціроне знав вже, що доктор буде ночувати в Каса Інґлезе. Наклали отже дров, які знайшли у древітни, та розложили ватру і незадовго запалахкотіла поломінь, даючи досить тепла і сьвітла, котрого доси також не було.

Доктор закликав Люїджа на бік та спитав его, чи від часу, коли він тут прийшов з своїм відділом, не було якої пригоди.

— Не було ніякої! — відповів Люїджі. — Я лиш побоюю ся того, чи не стало вже звістно, що ми тут сховали ся.

— А то для чого?

— Для того, що коли не ошибаю ся, то від самого Нікольоз ішов за нами якийсь чоловік, котрий щез десь відтак, як-раз тогди, коли ми доходили вже до обніжа до верхного стіжка.

— То було би таки на правду не добре — сказав на то доктор. — Ціронови могла би відійти охота напасти на мене. А чи від тої пори, коли змеркло ся, не крутив ся ніхто коло Каса Інґлезе?

— Ніхто, пане доктор — відповів Люїджі. — Задля більшої осторожности я сам перешукав розвалини вежі фільософів, але там не було нікого.

— Будемо ждати, Люїджі, але нехай один з наших людий стане на варті коло дверий. Воздух чистий і можна досить далеко видіти, а то річ дуже важна, щоби нас не заскочили несподівано.

Приказ доктора виконано зараз, а коли він сів собі на стільчику коло ватри, полягали его люди спати на соломяних матах.

Кап Матіфу підійшов тепер до доктора. Глянув на него, але не важив ся промовити до него. Але не трудно було відгадати, що у велита було на думці.

— Хочеш знати, що стало ся з Поентом Пескаде? — спитав его доктор. — Ще лиш трохи потерпи!... Він незадовго прийде до нас, хоч взяв ся до такої роботи, за котру иншим разом міг би й повиснути....

— Але на нашій шиї — докинув Петро борзенько, коли побачив, що Кап Матіфу так дуже зажурив ся долею свого товариша.

Минула ще одна година, підчас котрої нічо не перебило тої тишини, яка панувала доокола осередного стіжка вульканічного. З переду на білій площи Піяно дель Ляґо не видко було й живої душі. Петрови і докторови не ставало вже терпеливости і почав їх брати ся якийсь неспокій. Коли-б Ціроне на нещастє довідав ся, що тут сховала ся мала їх громадка, то готова би ще відійти ему охота нападати на Касу Інґлезе. А всеж-таки, коли не можна вже зловити самого Сарканього, то треба би дістати в свої руки бодай его товариша і довідати ся від него всеї тайни.

Як-раз доходила десята година, коли десь, може на пів милі далеко, понизше Каса Інґлезе роздав ся вистріл з рушниці.

Всї повибігали на двір і стали розглядати ся доокола, але не було видко нічого підозріного.

— То таки хтось стрілив з рушниці — сказав Петро.

— Може якийсь мисливий, що стоїть на засідці межи горами, на орла або на дики.

— Ходім до хати — сказав доктор — щоби нас хтось не підглянув.

Всї зайшли до хати.

вагою, а може також і своїми насильствами, котрі впрочім не були ніколи великої ваги, був ніби якоюсь рівновагою межи тим, що конституция дозваляє, а тим, що могло би показати ся шкідливим, коли-б еї безусловно держати ся.

В розмові про Болгарию зійшла бесіда і на Австро-Угорщину, а кореспондент спитав короля про то, які можуть бути відносини межи сею монархією а Сербією. Король сказав на то: Коли так піде, як я того хочу, то відносини будуть як найщирійші і найлїпші. Ми потребуємо Австриї і будемо еї завсїгди потребувати. Що при такім сусїдстві і при противуположности устроєнь, які походять в Сербії ще з давнїйших часів, приходить нераз до суперечки, то річ майже зовсім понятна. Але в Сербії не забракне нїколи доброї волї, щоби піддержувати добрі відносини, так, як они суть, і ще більше їх улїпшати.

Перегляд політичний.

На вчерашнім повнім засїданю австрийскої Делеґациї залагоджено насамперед реферат о буджетї міністерства справ заграничних. Реферат похвалює дотеперішну політику ґр. Кальнокого і констатує, що против него голосували лиш Молодочехи. Дел. ґр. Баденї реферував відтак буджет міністерства війни. Дел. Пацак жалував ся на тягари, які спадають на державу через войско і на то, що у войску збиткують ся над вояками. Бесїдник домагав ся заведеня для войска теплої вечери і наконець заявив, що буде голосувати против буджету, не длятого, мовби то Чехи були противні армії, але зі взглядів політичних.

Віденьскі ґазети констатують, що межи моравскими а ческими Молодочехами прийшло вже до рішучого роздору і моравскі Молодочехи ідуть тепер за проводом пос. Масаржіка. В доповненю до зборів молодоческих мужів довіря в Німбурзї доносять тепер, що там ухвалено таку орґанізацию партиї, котра при виборі мужів довіря дала би омлядиністам можність вибирати і своїх мужів довіря, чого доси не бувало.

До Pol. Corr. доносять з Петербурга на основі віродостойних інформаций, що стан здоровля царя єсть дуже добрий і цар працює що дня дві або три години. Вже та обставина, що наслїдник престола міг виїхати до Дармштадту, вказує на то, що цар єсть здоров, бо в противнім случаю царевич не був би виїхав. За то стан здоровля вел. кн. Юрия був в послїдних тижднях дуже невдоволяючий; він кашляє сильнїйше як коли небудь, а сили его опускають. Він виїде або на Кавказ або на Крим; в послїднім случаю поїде з ним цїла царска родина.

З Софії доносять, що вість о уступленю міністрів Тончева і Радославова в наслїдок послїдних виборів єсть зовсїм безосновна. Кореспондент Köln. Ztg. обстає однак при тім, що оба міністри подали ся до димісиї і неможливо, щоби они від неї відступили, позаяк партия лїберальна напирає на них, щоби уступили. Полуднєва Болгария єсть дуже невдоволена вибором членів росийскої партиї.

Здає ся, що Японцї хотять конче ще перед зимою закінчити війну з Хіною і всїма силами лагодять ся тепер до дальшого походу. З Ґірошіма перевозить ся тепер друга японьска армія в силї 30.000 на поле війни і еї має ескортувати японьска фльота до заливу Печілї. Армія ся стоїть під командою міністра війни, але яке еї призначенє, чи она має ділати спільно з армією, що машерує на Мукден, чи окремо, не знати, бо цїлий плян походу держить ся в тайнї.

Новинки.

Львів дня 28 вересня.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував концпіста Осипа Ляньґе комісарем повітовим, а практикантів концептових: Каз. Ястшембского, Кароля Мглїя і Волод. Красуского концепістами. — Переніс комісаря пов. Стан. Марковича з Горлиць до Лиська; концепістів Намістництва: Осипа Свитальского з Самбора до Горлиць, д-ра Здислава Вавравша з Сянока до Самбора; а практикантів концептових: Альфреда Ленчиньского зі Скалату до Бохнї, Івана Тадея Вжесньовского з Ропчич до Сянока, Якова Кульчицкого з Перемишля до Чесанова, Меч. Венцлевского з Бохнї до Скалата, Северина Дольницкого з Золочева до Лиська, Людвика Каспарі з Чесанова до Перемишля, Стан. Малї з Лиська до Золочева, Стан. Чищана зі Львова до Ропчич і Фран. Ридля зі Львова до Решова.

— **Дійстними учителями народних ш** іменувала краєва Рада шкільна: Леонарда Вой ровского в Холоєві, Вас. Герчановского в Сн жи, Амвр. Петрину в Станьковій, Мар. Тудор вичівну мол. учителькою 2-кл. школи в Зяв воді, Павла Шубра учителем в Малинівці, Ка Пижаловску старшою учит. і Луку Спольско мол. уч. 4-кл. школи в Винниках, Ів. Прокоп вича управителем 2-кл. школи в Солонцї велик Петра Липака управителем 2-кл. школи в П гиньску, Ос. Бобра учителем в Пашовій, Каз Чарнецку старшою і Винк. Яречківну мол. у телькою 6-кл. школи женьскої в Ярославі, Ос. Ґайду римо-кат. катихитом при 6-кл. же скій школї в Дрогобичи, Йос. Мілїянівну у телькою в Махнівку, Ів. Гринькова в Миц Мих. Тарнавского в Нивичах, Богум. Тхуржев в Тартакові, Едв. Дворачка в Куличкові, Ос. фермілєра в Знесїню, Стеф. Лїнднерівну в К сові, Ванду Ґруль-Яксманицку в Замарстин Ад. Криницкого управителем 2-кл. школи в Гар Ос. Медвецкого управителем 2-кл. школи в марадзи, Ів. Ремера управителем 2-кл. школи Тшесневі, Фр. Росівала управителем 2-кл. шко в Іздебках, Петра Добрудзкого учителем в Гр ках-Кутах, Брон. Саковского в Поточисках, М Поколиньску в Залукві, Володисл. Затлукала Глинянах, Ант. Деку в Гриняві, Володисл. Єзе ского в Дорі, Володисл. Недвецку і Едв. Соб ловску старшими, а Мар. Нунберґ мол. учите кою 5-кл. школи женьскої в Золочеві, Ем. Лева довску старшою учителькою 5-кл. школи в Бог родчанах, Ів. Лїсовского управителем 2-кл. шк ли в Стратинї, Алекс. Москвиньского управит лем 2-кл. школи в Єрмаківцї, Ів. Парольского чителем в Іваникївцї, Льва Герасимовича в Сте нику, Мар. Сольского мол. учителем в Березд цях, Мих. Кшичковску мол. учителькою 4-к школи в Печенїжинї, Руд. Ґотфріда старшим чителем 4-кл. школи в Болшівцях, Алекс. Гор диньского управителем 3-кл. школи в Ку чинцях.

— **Відзначенє.** Директор урядів помічничи в Намістництві у Львові Арнольд де Льож оде жав хрест кавалєрский ордеру Франц-Йосифа.

— **Є. Е. п. Намістник** виїхав 27 с. м. Відня.

— **Іспит зрілости** в осїннім речинци в ру кій ґімназиї у Львові зложили: Евґ. Бартош, Грабовеньский, Ів. Дацюк, Ор. Дзерович, Е Дзерович, Ант. Демчук, Ант. Дідицкий, Ів. Кал мін, Гр. Куровець, Ос. Кузьмич, Н. Малащук, І Петрушевич, Ю. Сьмішко, Вас. Терлецкий і

Але в десять мінут опісля вбіг до хати моряк, що стояв на дворі на вартї і крикнув:

— Стережіть ся! Менї видить ся що...

— Кілько людий? — спитав Петро живо.

— Нї, лиш один одніселький.

Доктор, Петро, Люїджі і Кап Матіфу підійшли до дверий, але уважаючи на то, щоби не висунути ся з тїни.

І дійстно по старій струї ляви, що виставала на площу, лїз якийсь чоловік на борзо і зручно, як би яка коза. Він був лиш сам один і по кількох дальших скоках кинув ся Капови Матіфу в розложені его руки.

То був Поент Пескаде.

— Борзо! Борзо ідіть до хати, пане доктор! — відозвав ся він.

В одній хвили вернули всї до хати і замкнули двері за собою.

— А Ціроне? — спитав доктор. Що з ним стало ся?... А тобі-ж можна було его покинути?

— Було можна!... Щоби вам дати знати.

— Чи іде сюди?

— За двайцять мінут мусить тут бути.

— Тим лїпше.

— Де-ж там! Тим гірше!... Не знаю, хто єму то зрадив, що ви вислали сюди наперед кільканайцять людий.

— То певно той селянин, що ішов за нами — відозвав ся на то Люїджі.

— Хто зрадив, то зрадив — відповів Поент Пескаде, — але він зміркував, що ви заставили на него сїтку.

— Нехай лиш прийде — відозвав ся Петро.

— Він прийде, пане Петре! До тих двайцять людий, що їх привезли з Мальти, прилучила ся й цїла ватага, котра прийшла нинї рано до Санта Ґротта.

— А кілько ж людий єсть тепер в цїлій ватазї? — спитав доктор.

— Пятьдесять мужа — відповів Поент Пескаде.

Положенє доктора і его малого відділу, що складав ся всего лиш з одинайцять моряків, Люїджа, Петра, Капа Матіфу і Поента Пескаде — разом шіснайцять людий против пятдесять — було таки дуже загрожене.

Але заким доктор мав видати дальші розпорядженя, хотів насамперед довідати ся від Поента Пескаде про все, що стало ся, а той ось що розповів.

Сего дня рано вернув був Ціроне з Катанії, де перебув через ніч. Не що иншого, лиш то він сам був тим чоловіком, що крутив ся по Вілїї Беллїні. Коли він прийшов до льоканди в Санта Ґротта, застав там якогось селянина, котрий дав єму знати, що громадка людий, числом може двайцять, надходячи з ріжних сторін, заняла Касу Інґлезе.

Цірони лиш того було потреба, щоби зміркувати, як стоїть діло. То вже не він підсїдав на доктора, але доктор, той, перед котрим его остерігали, заставив на него сїтку. Мимо того Поент Пескаде наставав на него, щоби він напав на Касу Інґлезе, доказуючи, що Мальтанцї дадуть собі раду з людьми доктора. Ціроне не міг якось рішити ся і не знав, що робити. Коли-ж Поент Пескаде став дуже напирати на него, то він набрав якогось підозрѣня і казав стерегти Поента Пескаде, але Пескадор борзо то зміркував. Ціроне був би таки не зважив ся серед так непевних обставин нападати на доктора, як би не то, що о третій годинї по полудни его ватага прилучила ся до него. Тепер мав він вже під собою пятдесять людий і не отягав ся довше; цїла ватага вийшла з льоканди в Санта Ґротта і п стилась до Каса Інґлезе.

Поент Пескаде зміркував, що доктор і е люди пропали би, скоро би він не остеріг завчасу; они могли-б тогди або втїкати, бодай мати ся на осторожности. Чекав отж доки аж ватага не підійде так близько до К си Інґлезе, що еї буде вже видко, бо він знав, де она стоїть. Сьвітло у вікнах показа єму о девятій годині, де тота хата, хоч треба було іти ще дві милї аж до обні вершка. Поент Пескаде пустив ся нараз бі туди. Ціроне стрілив за ним, але не поцілив то був той вистріл, що его було чути аж Каси Інґлезе. А що він, звичайно як кля був зручний, то відбіг незадовго так далек що его вже не була би досягнула куля, і ти способом станув може на двайцять мінут ско ше, як ватага Цірона.

Доктор устиснув відважному та інтел ґентному молодцеви руку, дякуючи єму за е діло і за то, що він розповів.

Утікати серед ночи з Каси Інґлезе пускати ся долї спадом гори, на котрій Цірон і его люди знали дуже добре всї стежки кривки, було річию неможливою, бо значил би іти самим таки на погибель. Було сто р лїпше остати ся тут аж до білого дня, зат расувати ся і боронити ся із сеї хати. П днині, коли-б вже конче треба звідси сходит не було би то так небезпечно, бо не треба було на осліп спускати ся у провали та сір кові челюсти. Постановлено отже тут оста ся і ставити опір. Зараз взяли ся всї лагодит ся до оборони.

Передовсїм треба було позамикати вік

Яримович. Сїм матуристів репробовано на один рік.

— **Руский театр.** Вчера на дохід ремісничого товариства „Зоря“ виставлено в рускім театрі „Наталку-Полтавку“ Котляревского. Добре кажуть, що та Наталка-Полтавка вічно молода, бо хоч та штука написана тому майже сто лїт, а публика слухає все радо, особливо, коли єї, так як вчера, артисти грають дуже старанно. Виставу Наталки-Полтавки попередив „Привіт“, хор з сольом баритоновим, композиции о. Копка. Сьпіваки руского театру відсьпівали его зовсїм гладко і в їх інтерпретациї композиция о. Копка видалась нам гарним набутком з поля нашої музики. Публики не було так богато, як би можна було сподївати ся.

— **Маєток Носів** в повітї підгаєцкім купили пп. Валевскі з України за цїну 90.000 зр.

— **Великі огнї.** Дня 17 вересня с. р. вибух в селї Чабарівка, повіта гусятиньского, страшний огонь, що роздуваний сильним вітром в одну мить обгорнув майже нараз кілька хат господарских з всїми припасами збіжа. Огонь повстав задля недогляду дїтий, котрі побачивши сьвіжу кукурудзу привезену з поля і зложену під стіжком захотїли собі упечи єї. При нечувано сильнім вітрі перекинув ся огонь на другу сторону улиці і пійшов на село, де стояла хата в хату побіч себе з всїми сегорічними припасами збіжа. Згоріло 58 хат, з чого тілько двох господарів було по части обезпечених. Шкода виносить до 40.000 зр., а до 300 людий остало нараз без даху і хлїба. Ратунок був майже неможливий, хоч в перший хвили явили ся ц. к. староста гусятиньский п. Кокуревич з жандармериєю і всїми майже урядниками і сторожею огневою з Гусятина, привізши з собою сикавку, бочки та другі приладя до гашеня огню. Аж по надлюдских заходах удало ся вкінци огонь зльокалїзувати та спинити его ширене. Нещасте дуже велике, і тим більше дасть ся в знаки бідним погорільцям, що йде під зиму, а вигоріло все, що есть підставою якого такого перезимованя. Та в тім горю сусїдне село Городниця дало красний примір, як ближнього в нещастю ратувати. По промові свого душпастиря о. Козьоровского, зложили мешканцї Городниці до 15 кіп збіжа, та кілька кірців готового зерна, хлїба, повісем, соломи і доставили своїми фірами для нещастних погорільців. Все то роздано поміж найбільше потребуючих. — З Рудок доносять, що дня 23 вересня о 10-ій годинї рано повстав огонь в селї Шептичах, тамошного повіта, і знищив звиш 60 селяньских загород. Огонь повстав зі стирти сїна. З першу не було ніякого ратунку, бо люди були в церкви на службі божій. Полишили ся неушкоджені церков, двір і кілька загород. — В недїлю дня 23 вересня погорів на Залїсю коло Рогатина господар Стефан Малецкий. Шкода була обезпечена. Сего господаря навістив вже кілька разів огонь.

— **Загадочні убийства.** В Інсбруку і в околици найдено минувшого тижня три убиті дївчини. Одна з них була кельнерка, котра мала мати при собі 320 зр., а инші дївчата були селянки. Тепер два баталїони стрільців глядає убийника по лїсах коло Інсбрука. В Інсбруку і в околици пішов великий пострах по дївчатах.

— **Як збогачують ся Американцї?** Раймонд Мур, композитор голосної тепер в Новім Йорку піснї Sweet Mary (Солодка Марися) за три тижні зібрав 13.000 долярів проценту авторского від сирoданих примірників. Все би то було гарно і гідне заздрости, колиб славний композитор Мур — делїкатно сказавши — не вкрав був сеї піснї, знаної у нас: „Margarethe, Mädchen ohne gleichen“, котру сьпівають і в польских театрах. В Америцї все можливе.

— **60.000 зр.** виносить головна виграна львівскої льотериї виставової. Звертаємо увагу наших поважаних читачів на се, що тягнене відбуде ся вже 16 жовтня.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 28 вересня. Членів конґресу слїдителїв природи і лїкарів принимав вчера Найдост. Архікн. Кароль Людвик в заступстві Є. Вел. Цїсаря в цїсарскій палатї. Приняте, на котрім явили ся також міністри ґр. Фалькенгайн, Бакегем, др. Пленер і Мадейский, тревало півтора години.

Будапешт 28 вересня. Велика комісия трох сполучених комісий палати панів ухвалила без зміни в ґенеральній і специяльній дебатї проект закона о державнім веденю метрик. — Вчера перед полуднем розпочала ся під проводом примаса Вашаріого конференция всїх епіскопів угорских. По порозуміню ся що до поступованя церкви в будучности на поли політичнім і по тайнім ухваленю способу поступованя закрито конференцию.

Білград 28 вересня. Правительство грецке відкликало свого консуля в Нишу, Закакіса, котрий підносячи тоаст в честь царя виступив з оскорбляючою бесїдою против Австриї.

Софія 28 вересня. Вибір Цанкова в Білій Слатинї уневажнено.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·35	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·44	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·58
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники з. зваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годивнику 12 год. і 35 мін.

і о скілько можна міцно позасувати всї засувки. На отвори до стріляня надавали ся дуже добре ті шпари, які були межи муром а кроквами даху. Кождий моряк був узброєний скорострільним карабіном і мав при собі пятьдесять патронів. Доктор, Петро і Люїджі могли станути в помочи з своїми револьверами. Лиш Кап Матіфу і Поент Пескаде стояли голїруч, а всеж-таки они й голими руками могли добре боронити ся.

Минуло було може сорок мінут, а якось ще ніхто не нападав на хату. Чи може Ціроне не відступив тепер від свого пляну, догадуючись, що Поент Пескаде остеріг доктора і що він не буде вже міг напасти несподївано на него? Але годї було того припускати, бо він, маючи під собою пятьдесять людий і знаючи добре цїлу охрестність, міг мати надію, що побіда буде по его сторонї.

Нараз около одинайцятої години вбіг до хати моряк, що стояв на дворі на вартї. Підходила ватага, котра так маневрувала, щоби обступити Касу Інґлезе з трьох сторін, бо четверта припирала до гори і туди не можна було втікати.

На вість о тім наміреню нападаючих замкнено двері і затарасовано, а кождий станув на своїм місци при шпарі в піддашу. Доктор наказав строго всїм, щоби не стріляли без потреби.

Тимчасом підходив Ціроне поволи з своєю ватагою, але так осторожно, що всї сунулись попід скали, щоби тим способом дістати ся на площу Піяно дель Ляґо. Тут лежали купою величезні брили трахіту і базальту, мабуть на то, щоби в зимі хоронити Касу Інґлезе від засп снїгових. Коли-б ватага Ціроне видобула ся раз на гору, на площу, то вже могла би легко взяти ся до хати, могла би виломити вікна і виважити двері, а відтак, маючи перевагу, могла би зловити самого доктора Антекірта і его людий.

Аж ось роздав ся вистріл. Легенька хмарка диму показала ся межи кроквами піддаша. Один розбишак, ранений смертельно, повалив ся на землю. Цїла ватага поступила ся кілька кроків взад і присїла поза скалами. Але Ціроне підвів поволи свою ватагу, користаючи з горбоватости землї, аж під саму площу Піяно дель Ляґо.

Коли то дїяло ся, поніс ся ще який десяток вистрілів спід піддаша з Каси Інґлезе і знов двох із напастників повалило ся на снїг.

Ціроне крикнув брати ся до приступу, а ватага не зважаючи на ранених кинулась на Касу Інґлезе. Кілька куль пробило двері та зранило кількох моряків, що стояли поза ними в серединї, і они мусїли уступити ся звідтам.

Тепер розпочала ся борба таки на добре. Приступаючим удало ся гаками і піками виломити двері і одно вікно. Не було иншої ради, лиш треба було виступити з хати і серед граду куль відпирати нападаючих. Люїджови продїравила куля капелюх, а Петра був би якийсь розбійник пробив пікою, коли-б не Кап Матіфу. Той велит ще в пору вирвав розбійникови піку і убив нею его самого на місци.

Кап Матіфу почав тепер на добре поратись з розбійниками. Може двайцять разів брали они его на цїль, але куля все якось хибила. Коли-б Ціроне побідив, то Поента Пескаде ждала неминуча смерть, а у велита на саму ту згадку брала ся звідкись подвійна відвага.

(Дальше буде).

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Нові книжки! Кобзар Т. Шевченка, критичне видане в гарній оправі з пересилкою 5 зр **Записки** тов. ім. Шевченка, 4 томи по 1 зр. — **В. Чайченка:** Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II 60 кр. ч. III. 80 кр.; Під хмарним небом, поезиї ч. I. 1 зр., З народного поля, поезиї ч. II. 60 кр. — **Сибір** О. Кенана ч. I. II. 1·20 зр. — **Пролісок**, збірник поезий Павла Граба ч. I. 20 кр.— **Словар** рос.-укр. ч. I. Уманця і Спілки, 2·50 зр.— Твори ч. I. Трохима **Зіньківского** 1 зр. — Лесї Українки і М. Ставиского: Книга пісень **Гайного** 80 кр.; Л. Українка: **На крилах пісень**, поезиї 60 кр. — Ол. Колеси „про Юрия **Федьковича**“ 20 кр. — **Пани і люди**, повість Левенка 80 кр. Єго-ж **„Солдатский розрух“** 10 кр. Історичну бібліотеку і всї вичислені книжки можна купити в книгарни тов. ім. Шевченка у Львові, при ул. Академічній ч. 8.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.